

DISCURS DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA ,
FRANCESC MACIÀ, EN LA RECEPCIÓ DE LES AGRUPACIONS CORALS DE LA PLANA
DE VIC EL DIA 26 DE JUNY DE 1932

==!==!==!==!==!==

Amics cantaires de la plana:

Agraeixo moltíssim la vostra visita i aquest obsequi que m'haveu fet dels vostres cants, i cregueu que és amb una emoció profunda que us adreço la paraula.

Catalunya és un poble filarmònic. Un poble que estima el cant. I aixó és perquè el nostre poble té unes aptituds musicals especials ? Es indubtable que sí. Però permeteu-me, amics, a mi que m'he passat la vida buscant els batecs autèntics del cor veritable de Catalunya, i mirant d'interpretar-los, que us digui que la magnífica florida dels orfeons a la nostra terra té, a més a més de la causa artística, una altra causa que tots vosaltres comprendreu totseguit.

Fixeu-vos que la major part de les bellíssimes cançons catalanes que canten els nostres orfeons, o bé són cançons populars que daten de quan Catalunya tenia en el món una fesomia pròpia, o bé són de compositors moderns, de catalans d'avui, que senten ja en el cor la joia, l'exaltació que ens dona a tots plogats el presentiment de la nostra alliberança. Ben poques cançons catalanes podreu mostrar-me de la nostra època de decadència, ben poques cançons catalanes s'han escrit a Catalunya des de l'enfonçada de la nostra nacionalitat fins al període del nostre Renaixement.

I és que el cant, que és l'expressió enlairada de l'amor, necessita, amics meus, el cel i l'aire de la llibertat. L'home, els pobles, només poden fer obra de bellesa enfondint en la saba de la seva personalitat autèntica. Només enfondint dintre nostre arribem a trobar aquell accent humà, comovedor per a tots els homes, aquell accent humà que desseguida esdevé universal.

Les nostres cançons, filles d'èpoques de llibertat, o d'època que pressent la llibertat, són considerades com de les millors que hi hagi al món. Ja veieu, doncs, que únicament essent ben profundament catalans podem realment expressar-nos i ésser compesos per tota la humanitat.

Tot va caure, a Catalunya. No va quedar en peu cap institució nostra. Però el poble, no ens el pogueren prendre, no ens el pogueren desfigurar. El poble de Catalunya, el pagès, el mariner, l'obrer, el menestral, restà fidel a la terra i servà gelosament l'idioma, que era la nostra ànima, i la cançó popular, que n'era la seva expressió artística. Es per això que, tot just iniciat el nostre Renaixement, Claver, home del poble, gran català, Pare de tots els orfeons d'avui, recolzà la seva obra en el cant popular, i amb ell desvetllà la consciència del nostre poble. Ell i Mossén Cinto, fill il·lustre de la vostra Plana, que ressuscità l'idioma, són els pares de la Catalunya moderna.

Fou cantant, doncs, que el poble va retrobar-se. Fou cantant que Catalunya tornà a sentir la seva pròpia veu i prengué novament contacte amb la seva ànima que havia estat colgada, però no morta, durant dos segles. La varietat, la bellesa, la força, la personalitat de les seves cançons fóren el mirall on la Catalunya moderna veié amb joia la seva fesomia autèntica, i, des d'aleshores, catalans, Catalunya ha cantat cada vegada amb més delit perquè li ha semblat, i no s'ha equivocat pas, que com més cantava més es comprenia, i després de tant de temps de sentir altres veus no sabia cansar-se de sentir-se
A LA FI ! a sí mateixa.

Es per això, al meu entendre, amics meus, que els orfeons han florit tant a la nostra terra.

Cada contrada catalana té les seves cançons. Tenim cançons de muntanya, cançons de la plana, cançons de la mar, cançons de camí, cançons de treball, cançons de festa, cançons d'amor, cançons de pau i cançons de guerra. Cada una té el seu matis, però en totes elles batega l'ànima múltiple de modalitats, però única, de Catalunya.

Avui, també, catalans, tenim diversos matisos d'idealitat, hi ha diversos matisos de pensament entre nosaltres. Però ja us demano, Catalans, en aquest moment solemne de la nostra història que, per damunt de tots aquests matisos vibri i ens agermani el nostre immens amor a Catalunya, el nostre suprem interès comú i que, sense deixar cap de nosaltres la modahitat que li és pròpia, perquè això encara enriqueix el cant, ningú no desentoni tant que privi que pel col de Catalunya pugui sentir-se ben aviat l'himne gloriós i únic de la nostra llibertat.